



PÁL SÁNDOR ATTILA

A futó

Szankon most ősz van. Az udvari diófák, az öreg és a fiatal már elkezdtek hullajtani a lombjukat. A kutyák már törik a diót. Anya az iskolában dirigálja a kicsiket, olvasnak épp a meleg, neonfényes teremben. Közben eszébe jut anyának, hogy mi van azokkal mindenkivel, akiket szeret. Apa fut. Végig a földutakon, a falu mögött, a tanya felé kanyarodik, majd el a mamáékhoz, aztán végig az utcán, haza. Letusol, sportújságot olvas és ebédelni indul. Közben eszébe jut, hogy apa. A papa moslékot ad a disznóknak, fűtőrészik közben, nóták jutnak eszébe, nótákat felejt el. A mama megeteti a tyúkokat, aztán felteszi a levest, végiggondolja, mi lesz a második, végiggondolja, mi lesz. A dédi diót tör a lugas alatt. A papa összegereblyézi a száraz leveleket, a mamára gondol, majd jól elfáradva bemegy délre. A mama megteríti, mákostészta az ebéd és a papa, hogy mi volt a papával a katonaságnál, mi volt a papával a vasútnál, és a mama úgy kacag, mintha először hallaná, a mama egy öreg kislány. Öcsém kimegy apával a meggyesbe, majd a szilvásba, a száraz gallyakért, a földutakon öcsém vezet traktort, régi Opelt, nem szereti Európát. Többen leveleket égetnek, hamvasztják az ősz halottait. A szentlászlai úton már vörösek és sárgák a fák, rozsdás az erdőfolyosó a móríci útig. A föld folyton vizes, barna, az égen szürke felhők, szél fúj, mindenki kabátban már. Dolgozol, én a hetedikén, a várost nézem, be-belobban a konvektor. Olyan öregek a kezeim.

A vonat

Találtam egy videót a gépeden, jópár évvel ezelőttről. Húsz másodperc. Vonaton ülsz az olvasó sógornődnek dőlve, és nézel magad elé. Talán a szemben ülő bátyád vette fel. Fáradtnak tűnsz, néha pislogsz egyet, nem tudom, mire gondolhatsz épp. Hogy apád, aki ekkor még nem volt beteg mit csinált azokban a napokban, eltűnt-e a szürke kanapéről és csak a kiült süppedés és a bagószagú nappali maradt utána. Hogy anyukád hogy viseli, az arca ugyanolyan öreg és megtört-e, mint most. Hogy a nagyanyád hogy van, átkuttyog-e még gondozni a patakparton a kiskertet, és visszaér-e a sárga, dohyszagú, régi házba. Hogy az aktuális barátod, a nagy szerelmed épp mit csinál. Hogy hogy van a koreográfiában az a bizonyos rész, és te miért állsz benne hátul. Hogy mikor hagyhatod ott a dombokat. Hogy mit hoz a jövő. Hogy milyen nagyon fiatal vagy és milyen nagyon szép. Hogy én hol voltam ekkor, hogy én hogy vagyok most, hogy te hol vagy. Találtam egy videót a gépeden.



A torony

Minden falubeli gyerek álma volt feljutni a víztorony tetejére. Napjában többször is elmentem előtte, szinte a lábánál, végig a kisült fű, nagyanyámékhoz arra visz az út. Később, nézve a kikötözött, egy égkék vaslábon álló szürke gömböt az jutott eszembe, hogy félek. Mi van, ha kidől. A haverjaim később többször jártak rajta, azt mondták, messzire ellátni, kilométerekre. Vannak íratlan kötelezettségek, amikről sok ember nem is tud. Például egyszer az életben átúszni a Dunát. Szóval minden falubeli gyerek álma volt feljutni a víztorony tetejére. Nekem nem szóltak, mikor mentek, egyedül pedig nem volna értelme, nem látja senki. Hogy tudtak egyensúlyozni azon a gömbön, hogy nem estek le. Hogy nem kapta el őket valami rendőr vagy a vizes. Végül is nem tud kidőlni, azért van kikötve. Talán nincs is benne víz. Még két dolog. Úgy kell csinálni, hogy meg ne lássa senki. És nem tudok úszni.

